

Серия: Филипяни
Тема: Състезатели

Филипяни 3:13-17

Дата:21/02/2016г.

ХРИСТИЯНСКА ЕВАНГЕЛСКА
БАПТИСТКА ЦЪРКВА

гр.Варна;
Бул."Сливница 98/100

1. УВОД-

Моля Бог да ви е помогнал, на тези от вас, които слушахте миналата седмица словото, да сте разбрали, че:

Павел, говорейки за своето минало, което е доста колоритно- Фарисей, Евреин, Фанатично религиозен, активен политически, праведен по закон, участващ в гоненията на сектанти, които най-често не са завършвали само с бой, а са достигали и до умъртвяване,

Придобил Римско гражданство

И какво ли още не е минало през главата и живота на Савел.

Павел казва, за своето минало следното:

-Всички мои придобивки, заслуги, звания, постижения, постове и всичко свързано с него, той счита за нещо, за загуба, за нула

-Това което единствено той може и иска да брой за стойностно, важно, значимо, заслужаващо усилия, страдания и търпение, е ... внимание: **ПОЗНАВАНЕТО НА и ПРЕБЪДВАНЕТО В ИСУС**. Казано с други думи, единственото което си заслужава на този свят, да живеем за него е Христос.

И ние казахме като извод за себе си, всеки от нас трябва да си направи равносметката за изминалия живот: В какво съм инвестирал, какво съм преследвал, за какво съм си давал енергията? И ако

отговора е Христос, аз съм на печалба, но ако е нещо или някой друг, дори отговора да съм аз самия, тогава съм на загуба.

2. ИЗЛОЖЕНИЕ-

Павел обаче не спира с равносметката. От медитация върху миналото си, той премина в наблюдения върху настоящето си. В следващите стихове, 12-16 на третата глава, той дава информация, къде е центъра на неговите усилия в момента. Накратко, той обяснява, че в момента се намира в едно напрегнато състезание. Ние знаем, че Павел обича да илюстрира това което казва и тук той илюстрира с Олимпийско състезание. Какъв точно спорт визира Павел е въпрос, на който не можем да дадем точен отговор(тичане или яздене с колесници), но той описва себе си като устремен състезател, преследващ сериозно наградата. Ние вече говорихме за това:

Всеки от нас има пътека и цел. Ако бягаме към целта, получаваме награда, ако не ... губим наградата.

За нас днес е много важно да можем да видим, как Павел преследва целта. Пред нашия поглед излизат няколко важни действия които Павел ни загатва в текста:

- 1) **Недоволство-** „Не че съм сполучил, ...или станал вече съвършен”

В 12 и 13-ти стих, той казва:

Вижте, казах ви какво смятам, че е най-важното в моя живот. Казах ви къде трябва да инвестираме, но това че зная, къде е истината за пълноценния живот, не означава, че ще спра, и не означава, че съм вече доволен от себе си.

Павел беше напълно доволен с факта, че е познал и пребъдва в Христос, но от друга страна, напълно недоволен от себе си.

И тук трябва всеки от нас да разбере една истина:

Християнската история е била движена от вярващи, които поради недоволство от себе си, са напъргали сили и са давали максималното от себе си.

Живеем във време, в което недоволството у хората е от всеки и от всичко. Проблемата е, че правилния вид недоволство е това, да бъдеш недоволен и критичен към себе си. Това е обратното на съвременната практика.

Полезно е да бъдем недоволни от духовните си постижения.

Пр. Един агент за продажби на недвижимо имущество, се появил в пред секретарката на шефа, с угрижено лице.

-Какво става, -попитала секретарката- да не те уволниха?

- Не, отговорил агента- всеки месец осъществявам все повече продажби обаче, шефа е все недоволен??!

Секретарката попитала шефа за този работник.

-Той ми е най-добрия-отг.шефа- и не бих го изгубил, но при него лесно се проявява чувството на доволство от миналите успехи. Тогава той се отпуска и спира да произвежда. Затова всеки месец намирам от нещо да съм недоволен и това го стимулира.

Някой е казал, че добрия артист се оформя в недоволството му от представянето му в предния филм.

Понякога Бог използва да ти изяви слабостите и греховете с цел да те стимулира в духовната ти атлетика.

Често чувам недоволство от страна на вярващи в църква, че сме умрели, заспали и т.н.

Погледнете църквите от Книгата

Откровение:

Когато Бог говори на църквата в Сардис, Той казва: *Мислиш се за жив, но си мъртъв!* (Отк.3:1)

Когато говори на Лаодикийската църква им казва: *Мислите се за богати и че нямате нужда от нищо, но в действително сте бедни, окаяни, слепи и голи*(Отк.3:17)

От друга страна когато говори на църквата в Смирна, Той им казва: *Мислите се за бедни, но сте богати в действителност*(Отк.2:9)

Самодоволството, спокойствието и самочувствието са лоши показатели за вярващия и за църквата.

Затова имай предвид, че себеоценяването е правилен подход към личното духовно ниво на зрялост и активност. И ако се самооцениш,

така, че да си доволен от себе си, тогава нека да ти светне червената лампа. Запитай се: Павел нямаше смелостта да се себеодобри, а аз от къде ли намерих този кураж?

2- **Отдаденост**- 3:13

Забелязахте ли фразата?

„...**но едно нещо правя...**”

„Едно нещо ти липсва...” каза Исус на богатия и (забележете) самодоволен младеж.

Сатана може да те остави да вършиш много неща, с цел да отклони вниманието ти от едната, но важната цел и да изразходва силите ти за второстепенни, нестойностни идеи и цели.

Чуйте Псалмиста Давид какво казва:

Psa 27:4 **Едно нещо** съм поискал от Господа, това ще търся, - Да живея в дома Господен през всичките дни на живота си. За да гледам привлекателността на Господа. И да Го диря в храма Му.

Пр. Муди преди големия пожар във Чикаго през 1871г. се бил отдал на много служения, но никой не знаел за него. Той станал известен, едва когато след пожара се отдал на „ЕДНО НЕЩО”- евангелизирането. От тогава светът започнал да говори за Муди.

Сигурно ни е трудно да свържем двете неща:

а) от една страна -Павел- пътуващия и изграждащия църкви, гонен, пишещ Послания и спорещ с гностици, легалисти и какви ли още не течения и учения развиващи се в новите църкви.

б) и от друга страна, тази концентрираност върху „**едно нещо**”.

Концентрацията е източник на сила:

Пр.Вземете една река. Ако тя е разлята и тече през полето на тънки поточета, можем ли да я извлечем сила от нея? Не

Ако обаче, водата е локализирана и вкарана в достатъчно голямо речно корито, тогава какво може да се направи с тази вода? Мелница, която да мели жито! Язовир където да се произвежда ел-енергия!

Ако е пълноводна може кораби да плуват по реката! Могат тежки трупи от дървета да се пренасят по течението и!

Тогава водата в тази река става силна, полезна и ефективна за много неща. Така е и с вярващия! Съвременния термин за вярващи, на които рано са дадени тежки служения или на един човек се дават много служения, термина е „да прегори” - да загуби разбиране и концентрация и от там и интерес към служението.

Но ти ще ме попиташ: Добре, как Павел работи на толкова много фронтове, а казва, че се е фокусирал върху едно. Това не е ли явно противоречие!

Вижте тук има нещо, което не е дадено да се види веднага, макар да е в текста.

Ще се опитам да го обясня най-понятно:

Първом си задай въпроса: Аз Християнин ли съм? Отговаряш си : Да Християнин съм!

Въпрос 2: Работя ли? Отг. Да работя!

Въпрос 3: За кого работя? Отговор:

- за фирмата
- за шефа
- За държавата
- за холдинга

Или:

- за себе си
- за да изхраня семейството си

Или :

- за пари
- за жилище
- за прехрана
- за престиж
- за семейството
- за студентите

Защо ви изреждам тези списъци?

Защото като Християни ние допускаме основна грешка. Ние смятаме, че на този на когото се отчитаме или на когото си даваме парите, на него (за него)работим.

Пр.Знаете ли защо държави като Англия и САЩ, Холандия, Германия и други водещи днес икономики са толкова силни?

Защото в историята на тези държави една група от служители са изиграли много важна роля.

Това са били проповедници, които са били 100% отдадени на проповядването на евангелието. Те не са се занимавали с благотворителни проекти, не са ходели дори по болници и сиропиталища или да посещават възрастни и бедни хора. Не са събирали средства за да подържат църквите си. Те са

работели над Словото и тяхната изключителна работа е била да изнасят проповеди, които да оформят мисленето на вярващите в църквите им. Техните проповеди не са били хаотични или формални. Техните проповеди са разяснявали на хората как да живеят Библейски. Какви взаимоотношения да развиват в семействата си. Какви взаимоотношения да развиват на работното си място. Какви политици да бъдат вярващите, какви лекари, какви инженери, какви шефове, какви служители, какви търговци и т.н.

Благодарение на тези проповеди, обществото в тези страни бива научено да гради живота си разумно. Икономиката може да е минавала и през кризи, но е взела постепенно възходяща посока. На това начало Европа дължи цивилизования си начин на живот днес.

Тук разбира се трябва да приемем, че е и това време е имало своите извращения и бедствия(Хитлер и други диктатори), но принципно посоката е била правилна. Църквата е изпълнявала правилната си задача. **Тя е учела хората да работят, да живеят, за служат с една цел- да вършат всичко това в служба на Бога. Девиз: За Господа го правя!**

Пр.Един от тези проповедници нарича църквата и амвона нос или водореза на кораба на живота. Този водорез има нелеката задача да пори вълните и прави съпротивлението на водата по-малко, а с това и движението на кораба напред по-бързо.

Павел ни насърчава след като сме направили правилната равносметка на живота си, недоволни и критични към службата си за Господа, да се заемем с една сериозна работа – да правим всичко със съзнанието и мисълта, че това е за Господа. Това означава „да правиш едно нещо“. Да живееш и работиш с единствената цел да удовлетвориш Бог с живота си.

Ето това сме отвикнали днес да правим. Да живеем за Господа. Избутали сме Бог в ъгъла на живота си. Той стои потънал в прах в килера на хубавия ни апартамент, под седалката на западния ни автомобил, под бюрото на работното ни място. Ние днес живеем едно напълно егоистично Християнство. Преследваме своите планове, без да ни интересува, какво иска Бог от нас. Задоволяваме себе си, без да мислим много, дали Бог е доволен.

Но, защо да го правя- ще ме попиташ ти-
Защо да върша всичко за Господа?

На този въпрос съм отговарял често, затова днес сами ще си отговорите вие или по-скоро, сами ще потърсите отговора, който сам Ап.Павел дава.

Времето ме притиска и ще се принудя да премина през другите точки като влак покрай малки гари.

3-Посока- „забравям задното и се простирам се към предното”-13ст

Думата „забравям” в Библейски контекст не означава „че започваш да страдаш от склероза”. Означава, че гледаш на миналото, по такъв начин, че то да не ти влияе върху действията в бъдещето. Това не е винаги лесно. Това дори може да се окаже невъзможно(по човешки). Аз имам неща станали в моето детство минало , които и до сега имат своя ефект върху действията ми.

Апостол Павел съветва да се отърсим от тези влияния и да се фокусираме върху стоящото пред нас. Фокусирай се върху **надеждата и наградата**. Ние трябва да работим живеем с тази мисъл и грижа.

Може би Словото Божие ти говори и на тебе приятелю, да спреш да се вглеждаш в миналото си, или да спреш да преследваш плановете си за бъдеще и да промениш приоритетите си. Да започнеш да мислиш и работиш за вечното си бъдеще. Ако си убеден, че Бог те кани да направиш това, тогава сам няма да можеш. Отиди при Бог и молейки се в името на Исус искай свобода от веригите на миналото ти и сили да преместиш приоритетите си към вечността. Ако си мислиш, че си стар за мечти и планове, искам да ти кажа, че не можеш да бъдеш стар за вечността. Ако пък си мислиш, че си твърде млад, за да мислиш за Нея, искам и на теб, да кажа: Никога не знаеш, колко близо може да си до нея. За Нея-Вечността, трябва да

си само мъдър. А Словото ни казва, че страха от предстоящата ни среща с Бога е начало на мъдростта. Ние не можем да угодим на Бога, без ... какво? Без вяра! Вярата обаче, измества другите приоритети и поставя Исус на престола в сърцата ни. Тогава ние имаме само Един върху който да се фокусираме: Исус

- неговия Образ

- неговия Характер

- неговите Заповеди

- неговото Отношение към хората

- неговите Приоритети

- всичко чрез Исус и нищо без Исус

И така ако говорим за правилната посока в която Християнина трябва да се движи, тя е напред. Оставяй нещата които са от миналото, да отиват в миналото и продължавай напред. Ако това не ти се отдава и сам не можеш, повикай Исус на помощ и с НЕГОВАТА сила преодолявай и продължавай с устрем към Вечността.

Братко и сестро, събуди се и виж, че няма нищо по-реално за което да живеем, от Вечността и Бог. Живей така, че да чакаш с интерес, а не със страх тази реалност.

И така, какво ни насърчава Павел, чрез своя пример да правим?

1 - „не съм свършен” - да излезем от калъпа на себедоволството - аз съм добър Християнин, добър човек. Огледай се и осъзнай, че не вършиш достатъчно работа за

Господа. Може и затова да си болен, да си депресиран, да не се чувстваш добре, защото Бог иска да те изкара от духовната ти летаргия.

2- „едно нещо правя” - това че си кръстен и член на ХЕБЦ, не означава непременно, че си наясно с истината. Коя е твоята духовна цел? Духовно концентриран ли си или си духовно разпилян. Това че имаш много духовни служения, не винаги означава, че си духовно ефективен. Можеби трябва да оставиш нещо, ако се чувстваш, че си изтощен и да се фокусираш върху едно нещо. Или пък проблема ти е, че имаш много неща, които вършиш заради свой интерес. Прави всичко за Господа. Живей за Господа от Неделя до Неделя(НЕ от Неделя - за Неделя). Тогава ще си правилно фокусиран.

3- „простирам се към предното” - дали не губим твърде много ценно време в медитиране върху миналото. Ние българите много се отдаваме на скръб по загуба на близки. Православната вяра, ни държи близо до гробовете с години. Бил съм на погребения на англичани. Те позволяват на погребения на техни близки да се разказват шеги и смешни истории, което ако стане при нас, ще е неуважение към близките. Англичаните казват: живота трябва да продължи! И това е истината.

Християнина живее заради това, че най-доброто тепърва предстои. Християнина, трябва да е устремен напред човек. Зациклил Християнин е жалка картина.

Ще оставя другите неща сами да си ги откриете.

Какво означава: „впускам се към прицелната точка“?

Какво означава : „братя бъдете всички подражатели на мен“?

ВИЖТЕ ТОВА ВИДЕО!

3. ЗАКЛЮЧЕНИЕ-

До къде се простират границите на твоето Християнство? До църква? До дома ти? До приятелите ти? Или дори до работата ти?

Твоето Християнство не трябва да си „ти показващ на един или друг човек какво е да си Християнин“! Твоето Християнство, трябва да е Христос живеещ чрез мен в сред хората с които общувам. Те не трябва да виждат и чуват теб, а Христос.